

De ce-aș fi trist

de Tudor Arghezi

În ultima etapă a liricii argheziene configurația sufletească a poetului este aceeași ca mai înainte. Frământarea, neconținută ciocnire de atitudini contradictorii își găsesc reflectarea în egală măsură în creațiile din ultimele volume de versuri ale poetului. Asistăm la o luptă între inepuizabilele resurse sufletești mereu înprosperate și sentimentul ca vârsta înaintată îl duce, inevitabil, spre un final al propriei existențe. Neputința de a învinge legile naturii îi crează adeseori poetului stări sufletești depresive. De cele mai multe ori însă în poezii din ciclul Ritmuri domină sentimentul satisfacției împlinirilor.

Astfel, în poezia *De ce-aș fi trist*, T. Arghezi parcă vrea să cuprindă, în sufletul lui, toate lucrurile oferite de viață și de natură. De aceea întrebarea “De ce-aș fi trist?”, care se repetă de trei ori la început de strofe, îl chinuie obsesiv pe poet, găsindu-și singur, în cele din urmă, un răspuns sau mai degrabă o consolare în elementele naturii și ale vieții din jur. De ce-aș fi trist? că toamna târzie mi-e frumoasă? Poetul este conștient că vârsta la care a ajuns “toamna târzie” îi este frumoasă și liniștită, că a cunoscut lucrurile vieții și ale împlinirilor: “Pridvoarele-mi sunt coșuri cu flori, ca de mireasă”, casa îi este frumoasă și îndestulată: “Fereastra-mi este plină/ De iederi împletite cu vine de glicine./ Beteala și-o desface la mine și mi-o lasă./ Când soarele rămâne să-l găzduiesc în casă/ O prospețime nouă surâde și învie/ Ca de botez, de nuntă și ca de feciorie”.

Mediul în care trăiește l-a îmbiat la viața, i-a dat speranțe în viitor. “De ce-aș fi trist? că pacea duioasă și blajină/ Mă duce ca o luntre prin liniști de lumină?/ E un surâs și-n vrafuri de cărți, să mă alinte./ Vieți noi tresar vioaie din foste oseminte / Văd frunză ca scoboară din ramuri câte una./ Le ruginise bruma ,/ Le argintase luna ./ Aud și gânguritul de dragoste cu jele./ Oprit cu porumbeii pe coama casei mele”.

Și totuși, poetul se simte singur, singurătatea “doarme culcată-n somn” alături de el, “De-alungul, între pături”.

Finalul poeziei sugerează adevărata realitate morală a poetului, teama de moarte: “De ce-aș fi trist? că nu știu mai bine să frământ/ Cu sunet de vioară urciorul de pământ? / Nu mi-e clădită casa de șifă peste Trotuș ,/ În pajiștea cu crânguri? De ce-aș fi trist? Și totuși...”

Sensul grav al poeziei este reliefat și de faptul stilistic, foarte semnificativ, poetul încheind fiecare vers printr-un punct. Versurile astfel concepute imprimă o tonalitate gravă, corespunzătoare sentimentului dominant din poezie.

Întâlnim în poezie, epitete “toamna târzie”, metafore ”pridvoarele-mi sunt coșuri cu flori”, comparații “coșuri cu flori, ca de mireasă”, personificări “soarele rămâne să-l găzduiesc în casă”, “e un surâs și-n vrafuri de cărți”, interogații retorice ”De ce-aș fi trist? ești tot aici cu mine și tot cu mine-închis?”, repetiții: “De ce-aș fi trist?”.